

ทิ้งเวลารวมพลังเพื่อต่อสู้กับภัยร้ายที่มาคุกคามเกาะ

NANMEEBOOKS

สกันดาร์

กับ

บททดสอบเคออส



A.F. STEADMAN

เขียน

อลิซ แปลา

ลัคนาจารย์

กับ
บททดสอบเคออส



A.F. STEADMAN

เขียน

อลิซ แป



NANMEEBOOKS

Skandar and the Chaos Trials

สกันดาร์กับมหาดสอบเคออส

A.F. Steadman เขียน

อลิซ แพล

อาจารย์ สุทธิโรจน์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567

ราคา 495 บาท

Text copyright © De Ore Leonis 2024

Illustrations copyright © Two Dots 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2567: บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สแตดแมน, เอ.เอฟ.

สกันดาร์กับมหาดสอบเคออส. -- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊กส์, 2567.

424 หน้า.

1. นวนิยายอังกฤษ. 2. นวนิยายแปล. I. อลิซ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-6976-5

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตย์วัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไตรรัตน์ • บรรณาธิการบริหาร สุวพันธ์ ชัยปัจจา • บรรณาธิการเล่ม สุวภัทร ไชคง • พิสูจน์อักษร เสรีชัย ตริเช็ม พิรัชย์ สมสกุล • ออกแบบปก ชีรวีณ์ เอี่ยมพิทักษ์พร • กราฟิก สุปราณี อภัยแสน • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 **NANMEEBOOKS**

บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษปลอดสารพิษ ไม่ระคายเคืองผิวหนัง ช่วยถนอมสายตา

และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีขอเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำแนะนำนักพิมพ์

เส้นทางการเป็นนักเขียนนิยายของสกันดาร์และเพื่อน ๆ เดินทางมาถึง
ชั้นปีที่สามแล้ว และพวกเขากลายเป็นเหล่าลูกนกโดยสมบูรณ์ ในขณะที่ความฝัน
ในการเป็นนักเขียนนิยายและได้เข้าร่วมการแข่งขันเคออส การแข่งขันแห่งเกียรติยศ
ในชีวิตนักเขียนนิยายใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ แต่ก็ต้องแลกมาด้วยการต้องเผชิญกับ
อุปสรรคและบททดสอบที่ยากขึ้นเป็นทวีคูณด้วยเช่นกัน เนื่องจากในชั้นปีที่สามนี้
เหล่าลูกนกต้องเข้าร่วมบททดสอบสุดหินในเขตธาตุต่าง ๆ รอบเกาะ ที่จะ
ชี้ชะตาพวกเขาว่าจะได้ฝึกเพื่อเป็นนักเขียนนิยายมืออาชีพหรือไม่

ลำพังแค่บททดสอบก็หนักหนาสาหัสแล้ว แต่ความชั่วร้ายก็เข้ามาคุกคาม
เกาะขึ้นเรื่อย ๆ และตัวร้ายที่ทุกคนตราหน้าก็ไม่ใช้ใคร แต่เป็นเคนนา พี่สาวของ
สกันดาร์ผู้ผูกพันธนาคารกับนิยายเถื่อน บททดสอบของสกันดาร์จึงไม่ใช่แค่
การต้องผ่านบททดสอบไปให้ได้ แต่ต้องทุ่มเทกายใจเพื่อปกป้องเกาะและพี่สาว
อันเป็นที่รัก

มาร่วมเป็นกำลังใจให้หนุ่มน้อยสกันดาร์กับบททดสอบการเป็นวีรบุรุษ
ที่ไม่ได้โรยด้วยดอกกุหลาบ แต่เต็มไปด้วยนิยายกระหายเลือดกันได้ใน สกันดาร์
กับบททดสอบเคออส

นานมีบุ๊คส์

เกาะ

แดนกร้าง

เขต อัคคี

แอ่งลาวา

สนามกีฬา

โอเอซิส
ในทะเลทราย

หุบเขา
ชั้นบันได

รัง

งูตุลนาน

เขต อายุ

ป่าทอ้งฟ้า



แต่ แม่ของฉัน เฮเลน
ผู้ที่สอนให้ฉันรู้จักฝัน

สารบัญ

บทนำ	9
บทที่หนึ่ง: ร้านแซนด์วิชแชลลีส	12
บทที่สอง: ลักษณะกลายพันธุ์เถื่อน	28
บทที่สาม: คีลาอายัน	44
เคนนา ความสุข	59
บทที่สี่: บททดสอบปฐวี	63
บทที่ห้า: ภูเขาไร้สงบ	79
บทที่หก: โรงพักถูกปล้น	92
บทที่เจ็ด: ชาวพเนจร	110
เคนนา ความหวัง	130
บทที่แปด: แสงวิญญาณ	135
บทที่เก้า: กระแสคลื่นพันมิติ	157
บทที่สิบ: บททดสอบอัคคี	174
เคนนา ความกังขา	191
บทที่สิบเอ็ด: แฟร์แฟกซ์หลบหนี	195
บทที่สิบสอง: วันคริสต์มาสโกลาหล	213
เคนนา ความรู้สึกผิด	232
บทที่สิบสาม: เซอร์ไพรส์วันเกิด	236
บทที่สิบสี่: เหี่ยวล่อ	251
บทที่สิบห้า: บททดสอบบวรี	264
เคนนา ความเหงา	279
บทที่สิบหก: ถุกโกง	283
บทที่สิบเจ็ด: เทศกาลวายุ	306
บทที่สิบแปด: ของขวัญจากอากา	319
เคนนา ความกลัว	333
บทที่สิบเก้า: ความลับบางอย่าง	336
บทที่ยี่สิบ: บททดสอบวายุ	351
บทที่ยี่สิบเอ็ด: ชายฝั่งอื่น	365
เคนนา ความโหยหาอดีต	379
บทที่ยี่สิบสอง: ความทุกข์ระทมของพี่สาว	381
บทที่ยี่สิบสาม: เอลเวอร์ฮาร์ด	399
บทที่ยี่สิบสี่: กลับบ้านอีกครั้ง	412
บทส่งท้าย	422



บทนำ

ผู้บัญชาการนินา คาซามาตรวจสอบความเสียหายของโรงพัก
เธอไม่รู้

ครูฝึกเร็กซ์ แมนนิงชี้ยูนิคอร์นไปกับเธอด้วย ยูนิคอร์นสีเงินของเขาเปล่งประกาย
เมื่อดวงอาทิตย์สาดแสงต้องยอดหน้าผา
เขาไม่รู้

ยามห่านายผู้ภาคภูมิใจเฝ้ารอยแยกด้านข้างโรงพักที่ปกคลุมไปด้วยหญา
พวกเขาไม่ได้ตระหนัก

พวกเขายินยอมให้ผู้ซึ่งคนสำคัญที่สุดบนเกาะทั้งสองนี้เข้าไปใกล้
ไม่มีใครสังเกต

ผู้บัญชาการคาซามองเข้าไปยังห้องชั้นใน
เร็กซ์ แมนนิง หัวหน้าคณะสี่เงินคนใหม่ไปสมทบกับเธอ
พวกเขาจะไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ผู้บัญชาการคาซามากะพริบตา สายตาเธอปรับเข้ากับคามมืดสลัว
"ทำไมไม่ใช่สำหรับวันคริสต์มาสครั้งหน้าถึงไม่อยู่บนหาดังล่ะ" เธอถาม
แต่พวกเขามเฝ้าระวังอนุสรณ์สถานแห่งนี้จากการโจมตีภายนอก
พวกเขายังคงไม่ตระหนักว่าทั้งหมดที่ทำนั้นเปล่าประโยชน์

ผู้บัญชาการลดรอยแยกเข้าไป เธอทำดินร่วนร่วนกระจายด้วยความเร่งรีบ เร็กซ์
ตามเธอไป
หาดังไข่ทุกอันในห้องชั้นในว่างเปล่า
ทุก ๆ อันยึดจับความว่างเปล่า
พวกเขาซึกจะสงสัย

เร็กซ์เป็นคนแรกที่คิด นินามองเขา ความกลัวกระซกกลมหายใจเธอ เสียงฝีเท้า
ของพวกเขาตึงสะท้อนในห้องเงียบงันขณะที่พวกเขาวิ่งสุดตัวไปยังห้องเก็บไข
ชั้นล่างถัดลงไป
ไม่มีไซยูนีคอร์น
และชั้นล่างถัดลงไปอีก
ไม่มีไซยูนีคอร์น
และทุก ๆ ชั้น ลึกลง ลึกลงไปภายในเนินดินเก่าแก่
ว่างเปล่า
และในที่สุดพวกเขาก็เข้าใจ

ที่นี่จะไม่มีการนิพนธ์พัสดุออกมาไปอีกสิบสามปี

นักขี่ทั้งรุ่นสูญหาย

บัดนี้พวกเขายืนอยู่บนยอดผาขณะที่คลื่นสาดกระแทกหน้าผากระຈกเบื้องล่าง

"จะให้ใครรู้ไม่ได้" นินาพูด "รับปากฉันนะ!"

"เราจะหาไขพวกนั้นให้เจอ" เร็กซ์เห็นด้วย "เราสองคน"

กระนั้น น้ำหนักของความจริงก็ลอยหนานักในอากาศระหว่างพวกเขา

โรงพักกว้างเปล่า



บทที่หนึ่ง

ร้านแซนด์วิชเซลล์ส์

สกันดาร์ สมิทตามหาสกวาร์นเดอร์ลส์ล็กอยู่ อีกแล้ว บางคนอาจพูดว่าไม่น่าเป็นไปได้ที่จะทำยูนิคอร์นกระหายเลือดหาย แต่เห็นชัดว่าคนเหล่านั้นไม่เคยเจอยูนิคอร์นที่กำลังจะเริ่มการฝึกชั้นปีสามที่จริง ตลอดช่วงหน้าร้อน พฤติกรรมของเหล่ายูนิคอร์นลูกนกเลวร้ายลงมาก สกันดาร์ค่อนข้างแน่ใจว่าตอนนี้พวกมันเกินการควบคุมของนักขี่โดยสิ้นเชิงแล้ว และนั่นก็รวมถึงสกวาร์นเดอร์ลส์ล็กด้วย

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของช่วงวันหยุดก่อนจะเริ่มการฝึกอีกครั้ง สกันดาร์มองหาสกวาร์นเดอร์ลมาเกือบตลอดทั้งเช้า อานม้าเซโคนีพาดบนแขนข้างหนึ่ง บังเหียนคล้องอยู่บนแขนอีกข้าง ตอนนี้เขานั่งอยู่บนเนินของรัง ถอนหญ้าขึ้นเป็นกำๆ ด้วยความคับข้องใจ สกวาร์นเดอร์ลหายตัวไปตลอดทั้งหน้าร้อน สกันดาร์ไม่รู้เลยว่ามันหายไปอยู่ที่ไหน แต่ทั้งคู่ควรจะไปกินอาหารกลางวันกับกลุ่มจตุธาตุของเขาที่จตุสถาน

ได้จังหวะพอดี บ๊อบบี้ บรูนาลงมาตามด้านข้างเนินเสียงดังสนั่นบนหลังของฟัลคอนส์แรท เธอดูเหมือนผู้เฒ่าที่ดูร้ายทีเดียว แขนเสื้อแจ็กเก็ตนักขี่ปอนๆ ของเธอพับขึ้น มองเห็นขนนกสีเทาหินชนวนที่เป็นลักษณะกลายพันธุ์ของเธอ

ได้ชัดไปจนถึงข้อศอก

ฟัลคอนควบตรงมาทางสกันดาร์ และบ็อบบิร้อจหัวนานเกินไปสักหน่อย ก่อนชะลอมัน ปากบ็อบบิร้อจกระตุกเมื่อสกันดาร์ลนลานลุกขึ้นยืนด้วยความตื่นตกใจ นั่นละที่ยืนยันว่าเธอตั้งใจทำแน่นอน

"นายหามันเจอหรือยัง เจ้าหนูจิตวิญญาณ" บ็อบบิร้อจ ไม่ใส่ใจใบหน้าซีดเผือดของสกันดาร์

สกันดาร์ลังเลว่าจะบ่นเรื่องที่เธอขี้ขลาดจนเสี่ยงอันตรายดีหรือไม่ แต่ใกล้ถึงเวลาอาหารกลางวันแล้ว และบ็อบบิร้อจโหยไม่ใช่บ็อบบิร้อจอารมณ์ดี

เขาจึงถอนหายใจแทน "ยังเลย เธอส่งหน้าไปเลยก็ได้นะ ไม่ต้องรอเรา"

"แต่เราจะไปเจอพี่สาวนายกันหลังกินเสร็จนะ จำได้ไหม ที่นอกศูนย์บัญชาการ" บ็อบบิร้อจสายบังเหียนลง ปล่อยให้ฟัลคอนจับกระด้ายที่วิ่งผ่านไป

สกันดาร์สะดุ้งเมื่อมีเสียงเคี้ยวกระดูกกระด้าย

บ็อบบิร้อจไม่สนใจเขา "เราต้องไปตอนนี้แล้วถ้าจะไปกินอาหารกลางวันที่ร้าน น่าเหลือเชื่อที่ฉันเจอ คนจะเยาะเย้ยนะ!"

"ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมเธอถึงบอกชื่อร้านให้เราไม่ได้"

"เป็นเซอร์ไพรส์" เธอพูดเสียงๆ "เอ่อ...ตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะที่เขาเป็นคนมาสาย"

มิตเชลล์ เฮนเดอร์สันขี่เรดไนต์สตีโลดมาทางพวกเขา เรดดูคล้ายอสูรกายมากกว่ายูนิคอร์น แผงคอกับหางของมันลุกเป็นไฟสว่างไสว เช่นเดียวกับตาและกีบเท้า แต่สกันดาร์แทบไม่สังเกตเพราะสการ์นเดอร์สลัก ยูนิคอร์นของเขาเองกำลังเหวี่ยงอย่างเปี่ยมสุขมากับเพื่อนรักไฟลุกของมัน

"อยู่นี่เอง!" สกันดาร์กอดคอสีดำลึบของสการ์นเดอร์ลิ่ง กิ่งโค้งออกกิ่งดูเจ้ายูนิคอร์นสะบัดหัวอย่างอารมณ์ดี รอยแถมจิตวิญญาณสีขาวใต้เขาของมัน เป็นประกายวาวในแสงอาทิตย์ พันธนาการไหวะริ้วด้วยความเบิกบานของทั้งคู่ เมื่อได้กลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง แม้สกันดาร์จะมีความสุขน้อยกว่าเมื่อสังเกตเห็น

ว่าขานสิดำของสกันดาร์เดรลซึ่งเมื่อวานนี้เป็นเงางามกลับมีฝุ่นดินปกคลุมเป็นชั้นหนาในตอนนี

"ทำไมมันถึงสกปรกนักล่ะ" บ็อบบี้ถาม ส่วนพัลคอนรีบกระเียบไปด้านข้างมันรังเกียจฝุ่น

"ฉันไม่อยากขัดจังหวะเลย" มิตเชลล์พูดประซัด "แต่จะไม่มีใครถามหน่อยหรือว่าฉันสบายดีหรือเปล่า"

ด้วยเหตุผลบางประการ ชิปนแจ็กเก็ตสีเขียวของมิตเชลล์หายไปทั้งเส้นและแจ็กเก็ตแหวกออกเผยให้เห็นผิวหนังสีน้ำตาลของเขา

บ็อบบี้พ่นลมพรีดออกจุมุก

"อย่าหัวเราะนะรอเบอร์ดา ฉันขอเตือนเธอ"

"เกิดอะไรขึ้นหรือ" สกันดาร์ถามอย่างสุภาพ

มิตเชลล์ถอนหายใจ ผมเพลิงซึ่งเป็นลักษณะกลายพันธุ์ของเขาลุกโชนขึ้น "ก็เรดนะสิ มันจุดไฟใส่อะไรๆ ตลอดทั้งหน้าร้อน แล้วทีนี้ก็ขยายเป้าหมายมาถึงฉันด้วย"

สกันดาร์ขมวดคิ้ว "แต่มันจะไม่ทำร้ายนาย ใช่ไหม" ก็จริงที่ในช่วงหลังๆ มานี้ ยูนิคอร์นของกลุ่มจตุธาตุนีโกลาหลขึ้น แต่พวกมันจะไม่ทำร้ายนักขี่ของตัวเองโดยจงใจแน่ๆ ใช่ไหม

"เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยถอดเสื้อยืดออก!" มิตเชลล์พูดอย่างขุ่นเคือง "พวกนายคิดว่าฉันร้อนไปหน่อยหรือยัง"

"ฉัน..." สกันดาร์เหลือบมองบ็อบบี้ที่กัดมือตัวเองไว้เพื่อกลิ้นหัวเราะ "ฉันตามไม่ทัน"

"เรดเผาผ้าตามขอบชิปแจ็กเก็ต ฉันก็เลยรู้ดชิปไม่ได้" มิตเชลล์บ่น "แล้วมันก็ทำอย่างเดียวกันกับเสื้อยืดด้วย และเผาเสื้อสำรองก่อนที่ฉันจะดึงพันหัวด้วยซ้ำ ฉันรู้สึกได้ทางพันธนาการว่ามันคิดว่าทั้งหมดนี้ตกลง มันหยุดก็ตอนที่ฉันไม่ได้สวมท่อนบนเลย!"

"ฉันหวังว่าต่อไปเรดจะไม่เริ่มเผากางเกงขานะ" บ็อบบีพิมพ์คำกับสกันดาร์ที่พยายามกลืนยิ้ม

"พวกนายกระซิบอะไรกันนะ" มิตเซลล์ถาม

บ็อบบีตั้งตัวอย่างรวดเร็ว "ไปเถอะ เราไปกินอาหารกลางวันกันสายแล้วนะ โฟลจะไปเจอเราที่จุดสถานที่ที่เขาพาเคนนาไปส่งแล้ว ฉันเชิญพ่อหนุ่มกรีช่างดีเหลือมากด้วย"

มิตเซลล์เบิกตาโต "เจมีจะไปด้วยหรือนี่มันหายนะเลย" เขาบ่นไปไปยังเสื้อแจ็กเก็ตที่เสียหาย เข้มกัลดัคคีต้องแสงขณะที่เสื้อพะยิบเปิดตามแรงลม

สกันดาร์คิดอะไรได้ "นายเอาเชือกจูงของสการ์นเดอร์ลมัตรอบตัวไว้สิ" เขาส่งเชือกให้มิตเซลล์ "อย่างน้อยแจ็กเก็ตก็จะไม่แหวกออก"

มิตเซลล์มองเชือกสีน้ำเงินนั้นอย่างระแวง แต่ดูจะตระหนักว่าถ้าเขาอยากไปกินอาหารกลางวันให้ทันเวลาก็ไม่มีทางเลือกอื่น และมิตเซลล์ไม่ชอบไปสาย

"นายอาจารย์เริ่มเทรนดีใหม่ก็ได้นะ" บ็อบบีพูดอย่างเจ้าเล่ห์

"โอ้ย เจียบน่า" มิตเซลล์พูดฉุนเฉียวขณะมัดเชือกรอบลำตัว

สกันดาร์ขึ้นหลังสการ์นเดอร์และตามคนอื่นๆ ลงเนินของรังไปสู่ถนนค้าขายสายหลักของจุดสถานที่ สกันดาร์ดีใจมากที่ได้เห็นบรรดาบ้านต้นไม้อันมีชีวิตชีวาหลายหลังทั้งในโทนสีแดง น้ำเงิน เขียว และเหลืองได้รับการซ่อมแซมหลังจากเกิดเหตุภัยพิบัติธาดูในช่วงปีที่สกันดาร์เป็นลูกอ่อน และไกลออกไปนั้น หอกของศูนย์บัญชาการสีเงินเสียดแทงท้องฟ้าอีกคราว

แต่อาคารอื่นๆ อีกหลายหลังทั่วเกาะยังไม่ได้รับการซ่อมแซม และสกันดาร์ก็ยังคงปวดใจเล็กน้อยกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนมิถุนายน ในวันคริสมาสต์ เกาะจวนเจียนจะทำลายตัวเองด้วยเวทมนตร์ที่เสียสมดุลของมันเป็นเอง ซึ่งเป็นผลจากการที่คณะสีเงินสังหารยูนิคอร์นเถื่อน สกันดาร์ บ็อบบี โฟล และมิตเซลล์คิดหาวิธีช่วยเหลือเกาะได้สำเร็จด้วยการเอาชนะและชิงคทาการควบคุมมาจากนักปีนแรกกับราซินียูนิคอร์นเถื่อน แต่แล้วสกันดาร์ก็เผชิญหน้ากับฝันร้ายยิ่งกว่าอะไรก็ตาม

ที่เขาจะจินตนาการถึง เคนนา พี่สาวของเขาผูกพันธนาคารกับลูกยูนิคอร์นเถื่อน ผู้ลักทอ แม่ของพวกเขาสร้างพันธนาคารให้เคนนาแบบเดียวกับพันธนาคารของตัวเอง

ผู้บัญชาการคาซามาผู้นำสะพรึงกลัวว่ายุทธมณอนุญาตให้เคนนาอยู่กับ สกัณดาร์ระหว่างที่มีการตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตของเธอกับเจ้ายูนิคอร์นเถื่อน วิเศษไปเลยที่ได้เขียนจดหมายถึงพ่อ บอกว่าเคนนาอยู่ที่จริง แต่ทันทีที่เรื่องสงบ สกัณดาร์ก็สงสัยเกี่ยวกับพันธนาคารที่ถูกสร้างซึ่งเกาะกุมหัวใจของพี่สาว เขาเริ่มคอยมองหายูนิคอร์นที่ถูกลิดขิดของเคนนา ตัวสีเทาต่างในแดนรกร้างด้วยความฝันผู้ซ่อมแซมของเขา และยิ่งนี่นาประวิงการตัดสินใจไปมากเท่าไร เขาก็ยิ่งสงสัยว่าจะมีทางนำยูนิคอร์นตัวนั้น ชีวิตนั้น กลับคืนมาให้เคนนาได้หรือไม่

"นายกำลังคิดหนักผิดปกติเกี่ยวกับอะไรสักอย่าง" บ๊อบบีตั้งข้อสังเกต พลคอนชะลอฝีเท้าลงมาก้าวเคียงข้างสกาวด์เดรล

"เธอรู้ได้ยังไงนะ"

"หน้าผากนายมีรอยย่น" เธอพูด บ๊อบบีอาจปากเสีย แต่เธอใส่ใจความรู้สึกของคนอื่นอย่างเจียบๆ โดยเฉพาะของสกัณดาร์

"เรื่องพี่สาวฉันนะ" เขาพูดเพียงเท่านั้น เขายังไม่พร้อมจะพูดอะไรทั้งนั้น เกี่ยวกับการนำเคนนากับยูนิคอร์นที่ถูกลิดขิดของเธอกลับมาอยู่ร่วมกัน เขาต้องการข้อมูลมากกว่านี้

"นี่นาเล่นเกมอะไรอยู่/นะ" บ๊อบบีพูดโพล่ง "แม้แต่ประวิงเวลาอยู่นี้ผิดวิสัยของผู้ใช้วายุแก่ๆ เลยเชียวนะ ตัดสินใจซะทีสิ! เขาคิดว่าการสืบสวนนี้จะแสดงให้เห็นอะไรหรือ ผู้ลักทอซ่อนอยู่ในยามของเคนนาหรือไง"

บ๊อบบีโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงมาตั้งแต่ต้นเกี่ยวกับการทดสอบเคนนากับลูกยูนิคอร์นเถื่อนของเธอที่ศูนย์บัญชาการสีเงิน ฐานของคณะสีเงิน เธอเยาะเย้ยเมื่อไรก็ตามที่โพลพูดว่าเร็กซ์ แมนนิง หัวหน้าคนใหม่ของคณะสีเงินนั้น นิสัยดีกว่าดอเรียน แมนนิงเป็นผู้เป็นพ่อของเขามาก

"แหม มันก็ไม่ได้ยากนี่ ไข่ไหมล่ะ" บ๊อบบี้พูดจนเฉียวในที่สุด "พ่อของเร็กซ์แทบทำลายเกาะเมื่อปีที่แล้ว สั่งให้จับกุมเราซื้อหาฆ่ายูนีคอร์นที่เขาเป็นคนทำ"

สกันดาร์ก็ไม่ชอบให้เคนนาอยู่ข้างหลังกำแพงเกราะของศูนย์บัญชาการเหมือนกัน คณะสี่เงินซึ่งเป็นกลุ่มนักขี่ที่มียูนีคอร์นสี่เงินผู้มีอิทธิฤทธิ์นี้เป็นองค์กรทรงอำนาจที่สุดบนเกาะ พวกเขาเป็นปรปักษ์กับผู้ใช้อิทธิพลมาหลายศตวรรษแล้ว

"ศูนย์บัญชาการเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับการทดสอบนะ สการ์" โพลีนกราน "สำหรับเคนนากับคนอื่นๆ ที่เหลือบนเกาะ บาดแผลจากเวทมนตร์ของยูนีคอร์นเกือบไม่มีวันหาย จำได้ไหม"

ราวหนึ่งเดือนต่อมา ตอนนี้สกันดาร์ยินดียอมรับว่าโพลพูดถูก เคนนาถูกเรียกตัวไปที่ศูนย์บัญชาการเป็นประจำและดูจะไม่เคยเกิดเรื่องร้ายขึ้น เธอถูกถามเกี่ยวกับช่วงที่เธออยู่กับผู้ลักทอ ถูกสอบปากคำเกี่ยวกับพันธนาการที่ถูกสร้างของเธอ แล้วถูกขอให้พยายามใช้เวทมนตร์ธาตุ พวกเขาไม่ยอมให้เคนนาที่ยูนีคอร์น เธอได้รับอนุญาตให้เพียงแค่วางฝ่ามือบนคอยูนีคอร์นเพื่อนของเธอเท่านั้น จนถึงตอนนี้เธอก็ยังไม่สามารถเรียกได้แม้แต่ประกายไฟ

"นายเคยสงสัยบ้างไหม" บ๊อบบี้ถามสกันดาร์ขณะที่พวกเขาที่ยูนีคอร์นเคียงข้างกันไป "ว่าตลอดเวลาที่เคนนาทำอะไรบ้างกับผู้ลักทอ" เธอฟังดูลังเลแน่ใจในตัวเองน้อยกว่าทุกที

"เคนนาบอกเราว่าพวกเขาแทบไม่คุยอะไรกันเลย ผู้ลักทอมุ่งไปที่การเตรียมสร้างพันธนาการของเคนนา" สกันดาร์พูดเกร็งๆ "และฉันเชื่อเขา"

"แน่นอนว่าฉันก็เชื่อเขาเหมือนกัน แต่...ทำไมเอริกา เอเวอร์ฮาร์ดถึงสร้างพันธนาการให้ลูกสาวตัวเองแล้วทิ้งไว้ให้กระโดดหยั่งแหียงมาที่รังสะรู้สึกไม่ค่อย...เป็นผู้ลักทอเท่าไรเลย"

"ไม่เลย" สกันดาร์พูดหม่นหมอง "ไม่เป็นผู้ลักทอเลย แต่ฉันแน่ใจว่า"

เคนนาบอกทุกอย่างที่เขารู้ ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าผู้ชักจูงร้ายขนาดไหน เขาอยากฝึกที่จริงในฐานะนักชู้ญนิคอร์นเหมือนอย่างที่เราฝึกกันมาตลอด"

ทว่าญนิคอร์นเถื่อนไม่ใช่สิ่งที่พวกเขาจินตนาการกันไว้ ใช่ไหม บ๊อบบี้ชี "ทางนี้!"

เพื่อนทั้งสามเลี้ยวออกจากถนนสายร้านค้าเข้าไปในหมู่ไม้หนาที่บึงกลุ่มร้านอาหารอยู่บนกิ่งก้าน เสียงพูดคุยสบายๆ ดังก้องปะปนกับเสียงจานชาม ช้อนส้อมกระทบกัน กลิ่นต่างๆชวนให้น้ำลายสอ ท้องของสกันดาร์ร้องโครกคราก ขณะที่พวกเขาผ่านร้านไอส์แลนด์ทาโก แต่เขาก็เห็นตัวเลือกอื่นๆ ด้วย ทั้งพิซซ่า แกงกะหรี่ ดาปัส ฟาลาเฟล ราเม็ง ไก่ย่างจาเมกา และแม้กระทั่งแพนเค้ก

จู่ๆ เสียงพูดคุยข้างบนก็เปลี่ยนไป เสียงเหล่านั้นเจือความเกรงขามเบาๆ "นั่นสีเงินของรัง!"

"ลูกสาวของโอลู เชโคนี"

"ดูสิ ญนิคอร์นนั่นวาววับเลย!"

โพล เชโคนีมาถึงแล้ว ซิลเวอร์เบลตที่เป็นประกายระยิบระยับไปตามถนนแคบๆ มาพบกับคนอื่นๆ ในกลุ่มจตุธาตุ สีเงินเป็นญนิคอร์นหายากและทรงพลังบนเกาะ และเบลตก่อให้เกิดความอัศจรรย์ใจเสมอ ไม่ว่าโพลจะเกลียดการเป็นจุดสนใจขนาดไหนก็ตาม

โพลสบตาสกันดาร์เป็นคนแรกและสงยืมให้กำลังใจ "เคนนาสบายดี ยิ่งกว่าสบายดีอีก ตอนที่ฉันพาเขาไปส่งที่ศูนย์บัญชาการ เร็กซ์บอกว่านี่น่าจะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วละที่เขาถูกเรียกตัวไปทดสอบ"

หัวใจสกันดาร์พองโตด้วยความหวัง บางทีหัวหน้าคนใหม่ของคณะสีเงินอาจทำให้เกิดการพัฒนาจริงๆ ใช่ไหมนะ

โพลมองมิตเชลล์ที่ผูกเชือกของสกาวันเดอร์ลัดแจ็กเก็ตใหม่ เธอเลิกคิ้วให้สกันดาร์เป็นเชิงถาม

เขาหัวเราะหึๆ "ไว้เล่าให้ฟังทีหลังนะ"

เบลตตามหลังสกวาร์นเดอร์ และโพลสุดหยาใจเข้าลึก "กลิ่นหอมไปหมดเลย! แม้ฉันพูดเสมอว่าอาหารการกินบนเกาะดีขึ้นมากหลังจากที่ทำสนธิสัญญา"

สกันดาร์โน้มตัวข้ามปีกของสกวาร์นเดอร์ไปอ่านรายการอาหารบางส่วนที่ติดอยู่บนต้นไม้ เขารู้สึกหวั่นใจเล็กน้อย เขาไม่เคยลองกินอาหารส่วนใหญ่นั้น และเขารู้ว่าไม่ใช่เพราะเป็นชาวแผ่นดินใหญ่ พวกเขาไม่มีเงินออกไปกินอาหารนอกบ้านในช่วงที่เขาเติบโตมาต่างหาก

ขณะที่โพล มิตเชลล์ กับบ็อบปีคุยกันเรื่องอาหารที่เขาแทบไม่เคยได้ยินชื่อ สกันดาร์สอดนิ้วมือเข้าไปในแผงคอของสกวาร์นเดอร์ เจ้าหนูนิคอร์นสีดำคำรามเบาๆ ท้องของมันสั่นข้างใต้ขาของสกันดาร์ และด้วยสาเหตุบางอย่าง การไม่รู้จักอาหารประเภทต่างๆ ก็ดูจะสำคัญน้อยลงมาก สกวาร์นเดอร์ไม่ใส่ใจเรื่องอะไรพวกนั้นเลย

"แห่ม จะใครเสียอีกถ้าไม่ใช่กวีช่างดีเลิศคนนั้น!" เสียงบ็อบปีร้องดังทำให้สกันดาร์เงยหน้าขึ้น

"ขอร้อง อย่าเรียกฉันอย่างนั้นเลยนะ" เจมีครางขณะเข้ามาใกล้นักขี่ทั้งสี่

"เธอดูดีมากเลย เจมี" โพลพูด

ผ้ากันเปื้อนหนังของช่างดีเลิศกับกระเป๋ากับเครื่องมือเครื่องมือนักล่าหายไปแล้ว รอยเขม่าเลอะๆ จากการทำงานที่เดาหลอมก็หายไปเช่นกัน เขากำลังสวมเสื้อเชิ้ตสีเขียวคอปก

"อ้อ ใช่ ว่าไหมล่ะ ขอบใจนะ" เจมีพูดใจลอย มือสาธยายสนับทึบตาลอมทองดวงตาสีน้ำตาลและเขียวไม่เข้าคู่กันของเขาเห็นมิตเชลล์ที่ตัวแข็งทื่อขณะลงจากหลังของเรดได้ครึ่งทาง

"ให้ช่วยไหม" เจมีถาม ริมฝีปากเผยยิ้มน้อยๆ

มิตเชลล์ปล่อยด้านหน้าของอานม้าเทติงแล้วลงสู่พื้นดังดู้บ "ม...ไม่ฉันไม่เป็นไร ฉันสบายมาก ฉันเยี่ยมไปเลย" เขาพูดตะกุกตะกัก ดันแว่นสีน้ำตาลขึ้นบนสันจมูกแล้วจัดเสื้อแจ็คเก็ตอย่างลึนหัววัง

สายตาเจมีเบนมาจับจ้องเชือกสีน้ำเงินรอบตัวมิตเชลล์

เส้นผมเพลิงของมิตเชลล์สว่างไสวขึ้น "เอ๋ม ไซ่ เรื่องมันยาว เรดนะสิ มัน..."

"แต่เนิ่นนนน!" บ๊อบปีตะโกน พวกเขามาถึงสถานที่ที่ชื่อร้านแซลลิสต์ แชนด์วิชไส้ฉ่ำ บ๊อบปีใช้นิ้วจิ้มรายการอาหารบนลำต้นไม้ของร้าน โพลกับสกันดาร์เหลือบมองหน้ากันอย่างสับสน

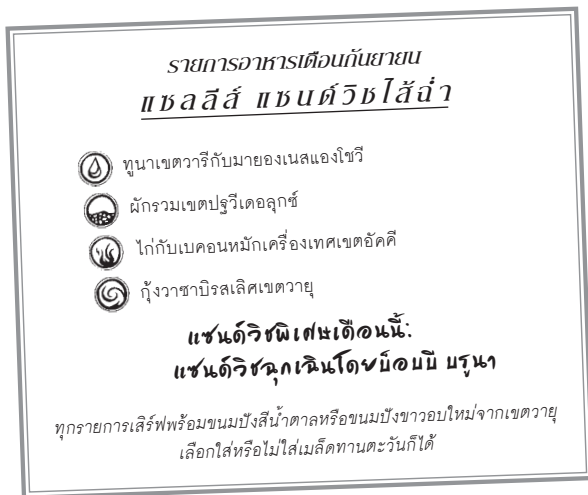
มิตเชลล์โกรธจัด "เธอจะบอกว่าแผนการเมื่อกลางวันสุดอลังการของเธอ มือที่เธอให้คนอื่นแต่งตัว *ครึ่งก่อน* มาเนื คือร้านแซนดวิชอย่างนั้นหรือ"

"นี่ไม่ใช่ร้านแซนดวิชนะ มิตเชลล์ ร้านแซลลิสต์นี้เป็นร้านแซนดวิช *ปรุงสำเร็จ* เป็น *ภัตตาคาร* แซนดวิช เรียกอย่างนั้นก็ได้" บ๊อบปีจ้องมองรายการอาหารด้วยสายตารักใคร่

"แซลลิสต์เป็นร้านมีระดับ" เจมีเห็นด้วย "ฉันมาที่นี่บ่อยเลยละ บอกตามตรง"

"แฮม ปกติแล้วแซนดวิชก็ไม่ได้มีอะไรไม่ดีหรอก" มิตเชลล์รีบพูด

สกันดาร์กับโพลลงจากหลังยุนิคอร์นมาอ่านรายการอาหาร



"ลื้อกันเล่นน้า" สกัณคาร์พูด หัวเราะไปก่อนแล้ว

"บ๊อบบี้ เธอทำยังไงให้แซลลิตกลงด้วยนะ" โพลถาม กังวลอย่างเห็นได้ชัดว่าอาจมีการแบล็กเมลเข้ามาเกี่ยวข้อง เนื่องจากแซนด์วิชฉุกเฉินของบ๊อบบี้เป็นที่รู้จักกันดีในกลุ่มญาติของเธอ เนย ชีส แยมราสเบอร์รี่ และมาร์ไมด์

มิตเชลล์อ้าปากค้าง "แต่แซนด์วิชของเธอเป็นอันตรายต่อสุขภาพนะ"

"แซลลีบอกว่าได้รับความนิยมมาก" บ๊อบบี้ประกาศอย่างภาคภูมิใจ "มาสิ!" เธอคล้องสายบังเหียนของฟัลคอนเข้ากับห่วงโลหะที่มีไว้สำหรับลูกค่านักขี่แล้วขึ้นบันไดร้านก้าวละสามขั้น ปล่อยให้คนอื่น ๆ ตามไป

ข้างในบ้านต้นไม้นั้น ผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ "แฮม จะใครเซ่ออีกถ้าไม่ใช่ผู้รังสรรค์แซนด์วิชพิเศษของเดีอนี้" เธอร้องเบาๆ เมื่อกลุ่มญาติเข้าไปใกล้ เธอมีผมสีดำหยักเป็นลอน คาดผ้ากันเปื้อนสีรุ้ง และใบหน้าอมชมพูยิ้มแย้ม

"สวัสดีค่ะ แซลลี" บ๊อบบี้กระโดดโลดเต้น ผิวสองสีของเธอแดงเรื่อด้วยความตื่นเต้น "ขอแซนด์วิชฉุกเฉินห้าที่ค่ะ"

"เอ่อ บ๊อบบี้ ที่จริงแล้วฉันกะว่าจะสั่งอันที่เป็นมายองเนสนะ" สกัณคาร์รีบพูด

"ฉันเอาไก่เซตอัคคี" มิตเชลล์พูด

"ส่วนฉันขอกุ้งรสเลิศ" โพลเสริมอย่างรู้สึกผิด

แซลลีจู้ปาก "เธอพลาดแล้วละ แซนด์วิชฉุกเฉินคือแซนด์วิชขายดีที่สุดของเรา"

"แต่เคยมีใครสั่งซ้ำไหมล่ะ" มิตเชลล์พึมพำกับสกัณคาร์

สุดท้ายแล้วเจมิตกลงจะลองแซนด์วิชของบ๊อบบี้ถ้าเธอสัญญาว่าจะเลิกเรียกเขาว่ากวีช่างตีเหล็ก เจมิไม่เคยอยากเจริญรอยตามพ่อกับแม่และเป็นกวี แม้เขาจะร้องลำน่าแห่งสัจจะไปเมื่อเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา

เห็นชัดว่าร้านแซนด์วิชแห่งนี้เป็นที่นิยม พวกเขาเปิดผ่านรีชซึ่งเป็น

ช่างดีเหลือของฟัลคอนระหว่างทางเข้าไป เขาคำรามต่ำในคอทักทายบ๊อบบี้ เขาอายุมากกว่า เคราเริ่มเป็นสืเทา และไม่เป็นมิตรเท่าไรนัก ช่างดีเหลือของเรดก็คล้ายๆ กัน เขาทำเกราะให้หนักขึ้นมาแล้วสืคนในเส้นทางอาชีพนี พวกเขาไม่สนใจจะผูกมิตรกับพวกลูกนก ต่างจากเจมี

มีโต๊ะว่างอยู่ตัวเดียวบนชานด้านนอก เจมีโบกมือให้คนกลุ่มหนึ่งที่เอะอะเป็นพิเศษ แล้วหญิงสาวคนหนึ่งก็ถือแซนด์วิชเดินมาหา ผมมัดหางม้าของเธอเป็นสืบลอนด์สว่าง

"นี่คลารา" เจมีแนะนำเธอให้รู้จักด้วยน้ำเสียงเคารพ "เขาเป็นช่างดีเหลือให้ยูนิคอร์นของผู้บัญชาการ"

ทว่าคลารากำลังมองมิตเซลส์ "เกิดอะไรขึ้นกับมันนะ" เธอพยักพยิตไปยังเสื้อแจ็กเก็ตไหม้ของเขา

เจมีตอบเพื่อช่วยมิตเซลส์ให้พ้นจากความอับอาย "เขาเป็นลูกนกที่รัง"

"อ้อออ ชั้นปีสาม เธอน่าจะได้เห็นนะว่าโลด์นิงส์มิสเทกดื้อขนาดไหน ตอนที่ฉันเริ่มบททดสอบเคออส ฉันสวมเกราะให้มันแทบไม่ได้เลย"

"ชั้นพฤติกรรมแบบนี้เป็นเรื่องปกติหรือครับ" มิตเซลส์ถามอายๆ

"มากเลยละ" คลารายืนยันกับเขา

"แล้วที่ยูนิคอร์นหายตัวไปตามใจชอบล่ะครับ" สกันดาร์ถามเสียงเบา

"พบได้ยากกว่า แต่ไม่ต้องกังวลไปหรอกนะ"

"ฟัลคอนไม่เปลี่ยนไปเลย" บ๊อบบี้พูด "มันยังคงสมบูรณ์แบบ"

"ซื๊วดนะไม่น่ารักนะ บ๊อบบี้" โพลตำหนิ

"แล้วล่าสุดนี่นาเป็นยังไงบ้าง" เจมีฟังดูกังวล

"เหมือนเดิม" คลารากอนหายใจ "หายไปเป็นชั่วโมงๆ ทุกวัน แต่ฉันรู้ว่าเขาไม่ได้ออกไปฝึกเพราะเขาไม่เคยสวมเกราะ โลด์นิงหมดแรงกลับมา ส่วนนินาหุดหูกกลับมา"

"เขาเป็นอะไรหรือครับ" สกันดาร์ถาม นึกถึงเคนากับการตัดสินใจ

ของเธอ

"ไม่รู้เลย" คลารายกไหล่ เครื่องไม้เครื่องมือในกระเป๋าผ้ากันเปื้อนกระแทกกันดังคลั่ง เธอหันไปทางโพล "พ่อของเธอพยายามคุยกับเขา แต่เขาหลบหน้า"

พ่อของโพลคือโอลู เซโคนี ช่างทำอานม้าที่เก่งที่สุดบนเกาะ นีนาใช้อานม้าเซโคนีเช่นเดียวกับสกันดาร์

"ถ้าขึ้นนินายังเป็นแบบนี้ต่อ เขาจะไม่มีทางผ่านการคัดตัวเข้าแข่งชิงถ้วยเคออสปีนี้" คลาราฟังดูคับข้องใจ "เราน่าจะได้ทำแฮตทริก ไม่เคยมีใครทำได้มาก่อน!"

ท้องไส้สกันดาร์บิดตัว ผู้บัญชาการอีกเพียงคนเดียวที่เคยเกือบจะชนะถ้วยเคออสสามสมัยคือแม่ของเขา เอริกา เอเวอร์ฮาร์ด บัลด์มุนส์อิควินอกซ์ ยูนิคอร์นของเธอตายระหว่างการแข่งขันในความพยายามครั้งที่สาม แล้วเอริกาก็โอบรับด้านมืดของยูนิคอร์นเถื่อนของเธอ กลายมาเป็นผู้ถักทอ

"เธอสบายดีหรือเปล่า สการ์" โพลถามอ่อนโยนระหว่างที่คนอื่น ๆ ยังคุยกับคลารากันอยู่ "เธอกังวลเรื่องที่จะเริ่มฝึกฟຼຸงนี้หรือ มิตเชลล์แน่ใจว่าพวกครูฝึกจะบอกเรามากกว่านี้เกี่ยวกับบททดสอบเคออส"

"นิดหน่อย" เขาพูด ไม่ได้หมายความว่าตามนั้น ลูกนกคนอื่น ๆ ทั้งหมดพยายามหาทางรู้ให้มากขึ้นเกี่ยวกับความท้าทายที่พวกเขาจะเผชิญในชั้นปีสาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขาจำเป็นต้องผ่านบททดสอบเคออสเพื่อให้ได้อยู่ที่รังต่อ เช่นเดียวกับที่ต้องผ่านการทดสอบและการประลองอาวุธ เพื่อน ๆ รุ่นโตกว่าของสกันดาร์ที่สมาคมเพเรกรินบอกว่าความท้าทายในชั้นปีสามจะมีขั้นที่เซตธาตุต่าง ๆ เปลี่ยนที่ไปทุกปีเพื่อให้เตรียมตัวไม่ได้

แน่นอนว่าเรื่องนั้นไม่อาจหยุดยั้งมิตเชลล์ไม่ให้ค้นคว้าเกี่ยวกับบททดสอบเคออสครั้งก่อน ๆ ตลอดช่วงหน้าร้อน แต่เมื่อเขาเปลี่ยนจากค้นคว้าในหนังสือไปขอให้พวกมือใหม่กับผู้ล่าตัวจริงบรรยายประสบการณ์ หลายคนไม่ยอมพูดถึงโพลกังวลว่าพวกเขามีบาดแผลทางใจ บ๊อบบ์บอกว่าพวกเขาเก็บจำความลับ

เพื่อลดคู่แข่งในการแข่งชิงถ้วยเคออสในอนาคต แต่สกันดาร์ไม่ได้สนใจเท่าไรนัก เขากำลังค้นคว้าบางอย่างตามลำพัง

"ฉันจะไปคุยกับเครกสักแปะหนึ่งนะ" สกันดาร์พูดเมื่อสังเกตเห็นคนขายหนังสือที่อีกฟากหนึ่งของชาน

เครกเป็นเจ้าของร้านแซปเทอร์สออฟเคออส เขาเป็นเพื่อนกับพวกผู้ใช้จิตวิญญาณ เก็บรวบรวมความรู้จากนักช้อปอายุมากกว่าผู้ซึ่งยูนิคอร์นจิตวิญญาณถูกประหารชีวิตตอนที่ธาดูของพวกเขาถูกประกาศให้เป็นธาตุผิดกฎหมาย และเขายังเป็นเพียงคนเดียวที่รู้ความหวังลับ ๆ ของสกันดาร์ซึ่งจะทำให้เคนนาอยู่กับยูนิคอร์นที่ถูกลิขิตมาของเธอได้เป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้ง

ก่อนเขาจะไปถึงตัวเครก ความทรงจำตอนเคนนาปรากฏตัวขึ้นตอนที่ร่างกำลังทำลายตัวเองก็ผุดขึ้นอีกครั้งและสกันดาร์ก็ตัวแข็งทื่อ เป็นอีกครั้งที่สกันดาร์ได้ยินเสียงเคนนาเผชิญหน้ากับเขาเรื่องคำโกหกทั้งหลายที่เขาบอกเธอเกี่ยวกับธาตุพันธุกรรมของเขา เกี่ยวกับแม่ของพวกเธอ เขาพยายามอธิบายว่าเขาเป็นผู้ซ่อมแซม เป็นผู้ใช้จิตวิญญาณที่สามารถใช้ความผืนคันหาและผูกพันธนาคารให้นักช้อปยูนิคอร์นที่พวกเขาเหล่านั้นควรได้พักออกมา พยายามบอกว่าเขาผืนถึงยูนิคอร์นเถื่อนสีเทาต่างที่ถูกลิขิตมาสำหรับเธอ แต่ทั้งหมดนั้นสายเกินไปเสียแล้ว ท้องไส้ของสกันดาร์ปั่นป่วนเมื่อเขานึกถึงสีหน้าห่าเหวของเคนนา สีหน้าที่ทำให้เขาคิดว่าสูญเสียเธอไปแล้วตลอดกาล

แต่แล้วสกันดาร์ก็พูดว่าเขาเสียใจขนาดไหน และเคนนาบอกเขาว่าเธออยากมียูนิคอร์นใจจะขาดขนาดไหน จนเธอจากแผ่นดินใหญ่มากับดอเรียนแมนนิซึ่งเป็นหัวหน้าคณะสืบเงินในตอนนั้นเพียงเพื่อหลบหนีเขาไปและหลงเชื่อคำสัญญาของแม่พวกเธอ จากนั้น สองพี่น้องก็ให้อภัยกันและกันหลังจากเผยความผิดพลาดทั้งหลายของตนออกมา

"ในนี้ใส่อะไรหรือ" เครกถามเมื่อสังเกตเห็นสกันดาร์รื้ออยู่ข้างโต๊ะของเขา เขาสั่งจุ่มกับมาร์ไมต์ที่ไหลเยิ้มออกมาระหว่างแผ่นขนมปังอยู่

คำถามนี้จุดสัณคาร์ออกมาจากความทรงจำ เขาหัวเราะหึๆ "คุณไม่
อยากรู้หรือครับ"

"เคนนาเป็นไงบ้าง" เครกถามเปี่ยมเมตตา กวักมือให้สัณคาร์นั่งลง
บนเก้าอี้

"อยู่ที่ศูนย์บัญชาการอีกแล้วครับ" สัณคาร์สูดหายใจลึกๆ "คุณเจออะไร
บ้างไหมครับ"

เครกส่ายหน้า มวยผมส่ายเอนไปมา "ผู้ใช้จิตวิญญาณที่ฉันคุยด้วย
ไม่มีใครรู้อะไรเกี่ยวกับพันธุนาการที่ถูกสร้างทั้งนั้น อย่างว่าแต่เรื่องที่มันถูกทำลาย
ได้หรือเปล่าเลย พวกเขาไม่เคยพยายามทำลายพันธุนาการที่ถูกลิขิตมาด้วยซ้ำ
การฆ่ายูนีคอร์นที่มีพันธุนาการเป็นอาชญากรรมมาหลายศตวรรษแล้ว และเรา
รู้ว่าจะเกิดหายนะอะไรบางอย่างจากการฆ่ายูนีคอร์น*เถื่อน*"

เสียงสำรอกดังขึ้น

มิตเชลล์ร้องพลางหัวเราะ "ฉันเตือนนายแล้วนะ!"

เจมีเพ็งกั๊ดแซนด์วิชฉุกเฉิน

"ฉันว่าจะเก็บของฉันไว้กินที่หลัง" เครกพูดอย่างมีชั้นเชิงขณะลุกขึ้น
จะกลับ "ฉันจะคอยค้นหาคำตอบให้นะ แต่เธอต้องคิดด้วยว่าจะยินดีทำถึง
ขนาดไหน เคนนารักยูนีคอร์นเถื่อนตัวนั้น ไซ้ไหม" ดวงตาสีน้ำตาลของคนชาย
หนึ่งส้อมมองสำรวจในดวงตาสัณคาร์

"ผมรู้ครับ แต่ผม...ผมยังไม่ได้ตัดสินใจด้วยซ้ำว่าจะพูดออกไปหรือเปล่า"
สัณคาร์พูดอีกอึก "ขึ้นอยู่กับว่าเรื่องเคนนาจะออกมาเป็นยังไงนะครับ ผมต้อง
ปกป้องเขาให้ปลอดภัย"

"ปลอดภัยกับมีความสุขไม่ใช่อย่างเดียวกันเสมอไปนะ สัณคาร์" เครก
เตือน "จำไว้ด้วยล่ะ"



กลุ่มจตุรดาตรพบกัณฑ์กับเคนนา สมิทที่สูญปลายนนตันเบิร์ชสีเงิน พวกเขามาถึงได้ไม่กี่นาที สกาวด์เดรลกับเรดก็รวมหัวกันเผากิ่งไม้เหนือฟัลคอน ทำเอามันร้องเสียงแหลมด้วยความขุ่นเคือง หลังจากมันสะดุ้งไถ่ออกจากแผงคอที่หิวโหยสมบูรณ์แบบแล้ว โล่ทางเข้าบนกำแพงศูนย์บัญชาการสีเงินก็เปิดขึ้น

นักชีผู้โดดเดี่ยวปรากฏตัวขึ้น จูญญูนีคอร์นเถื่อน

สกัณฑ์ประสาธน์สายตากับกอสฮอกส์ฟิวดี้ การแข่งขันจึงดำเนินไปเพียงไม่กี่ชั่วโมงสกัณฑ์ก็กะพริบตา ตัวสั่นสะท้านแม้ยามบ่ายในเดือนกันยายนจะอบอุ่น ดวงตาของยูนิคอร์นเถื่อนเต็มไปด้วยเงามืดไร้ที่สิ้นสุดกับความทุกข์ทรมานอันเป็นอมตะ กอสฮอกส์ฟิวดี้ถูกลงทัณฑ์ให้ใช้ชีวิตในความตาย และพี่สาวผู้แสนใจกว้างและมีชีวิตชีวาอย่างยิ่งของสกัณฑ์ก็ผูกพันธนาคารกับมัน

เช่นเดียวกับเมื่อตอนที่สกาวด์เดรลเป็นตัวอ่อน จูญญูนีคอร์นเถื่อนนี้โตขึ้นจนมีขนาดเท่าม้าแล้วภายในสองเดือนที่ผ่านมา แต่ความละม้ายสิ้นสุดเพียงเท่านั้น เขาของสกาวด์เดรลเป็นสีดำเช่นเดียวกับขนเป็นเงางามของมัน เขาของกอสฮอกส์โปร่งแสงและเหมือนภูตผี ขนสีน้ำผึ้งของมันเริ่มโกร๋นและด้านแล้ว หลังจากฝึกที่วังมาสองปี สกาวด์เดรลมีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ปีกปกคลุมไปด้วยขนนกหนาแน่นและทรงพลัง แต่กอสฮอกส์กระดุกโปนจนเห็นซี่หลายแห่ง เห็นกระดูกสันหลังสองชิ้นบนแนวหลัง กระดูกซี่โครงผอมบางห้าซี่พองขึ้นและยุบลงขณะที่มันเดิน เห็นกระดูกต้นขาต่างๆ ขณะที่มันยกขาหน้า ขนนกบนปีกร่วงบ้างแล้ว เกิดเป็นหย่อมผิวหนัง รวากับเป็นปีกค้ำคาวใหญ่โอฬารมากกว่าจะเป็นนกนักล่าหิมะ

เพราะกอสฮอกส์ฟิวดี้จะเป็นยูนิคอร์นเถื่อนเสมอไป พันธนาการของมันถูกสร้างขึ้น ไม่ได้ถูกลิขิตมา กอสฮอกส์ถูกกำหนดมาสำหรับนักชีคนอื่นผู้ไม่มีวันได้ไปที่โรงพักในวันคริสต์มาสในปีที่สิบสามของชีวิตเขา แต่เคนนาถูกลิขิตมาสำหรับยูนิคอร์นอีกตัวหนึ่ง ตัวสีเทาต่าง ที่ยังคงอยู่ตามลำพังในแดนรกร้าง

ขณะที่เคนนาก็ให้สกันดาร์ คำเตือนของอกาทา เอเวอร์ฮาร์ดเกี่ยวกับ
พันธนาการกับยูนิคอร์นเถื่อนของเคนนาล่องลอยกลับมาหาเขาอีกครั้ง
*ดูพันธนาการที่ถูกสร้างลอกเลียนนั้นทำกับเฮริกาสิ...พันธนาการต่อธาตุทั้งห้า
ดึงเธอไปในทิศทางต่างๆ กัน...หาวิธีที่พลังของยูนิคอร์นจะควบคุม*

สกันดาร์ฝันไว้เสมอว่าเคนนาจะมาที่เกาะและพวกเขาจะได้เป็นนักขี่
ถ้วยเคออสด้วยกัน แต่ถ้าเกิดเกาะเชื่อว่าเธออันตรายเกินกว่าจะเป็นส่วนหนึ่ง
ของพวกเขาละ ถ้าเกิดว่ารังจับเธอออกไป แล้วสกันดาร์จะอย่างไร

ความคิดนี้ทำเขากลัว และเขาหวนกลับไปจดจ่อกับแผนการที่กำลังก่อร่าง
อีกครั้ง ความเป็นไปได้ถึงอนาคตที่ต่างออกไปสำหรับพี่สาวของเขา เขาตัดสินใจ
ว่าคืนนี้จะนอนที่คอกของสก็วอร์เดรลและค้นหาสีเทาต่างของพี่สาวผ่านทางความฝัน
ของผู้ซ่อมแซม เพื่อให้แน่ใจว่ายูนิคอร์นที่ถูกลิขิตมาของเคนนาปลอดภัยดี
เพื่อเอาไว้



บทที่ ๑๐

ลักษณะกลายพันธุ์เถื่อน

ต่อมาในคืนเดียวกันนั้น สกัณดาร์เข้าไปในคอกของสกวาร์นเดรล ดวงตาของเจ้ายูนิคอร์นลึ้มขึ้นข้างหนึ่งแล้วสว่างวาบเป็นสีแดงสลบดำเพื่อเตือนพันธุนาการด้วยความรำคาญใจ สกวาร์นเดรลหงุดหงิดที่ถูกปลุก

"ขอฉันนอนด้วยได้ไหมเจ้าหนู ขอร้องนะ" สกัณดาร์ไม่เคยต้องขออนุญาตเข้าไปนอนใต้ปีกของสกวาร์นเดรลเลยจนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ แต่ตอนนี้จำเป็นต้องขอ ตลอดช่วงหน้าร้อนนี้เขาเป็นฝ่ายได้รับเปลวไฟเดือนหรือลมเย็นจัดสองสามครั้งเวลาที่สกวาร์นเดรลต้องการอยู่ตามลำพังในคอก แต่คืนนี้เจ้ายูนิคอร์นสีดำพองขนปุกพร่ากับจะบอกว่า "อ้อ งั้นก็ได้ ถ้าจำเป็น" และยกปีกสีดำใหญ่โตข้างหนึ่งขึ้น อนุญาตให้สกัณดาร์นอนซุกอยู่ข้างมัน

"นายเป็นอะไรเนี่ย" สกัณดาร์กระซิบพลาถลบนูบข้างของสกวาร์นเดรล

สกวาร์นเดรลคำรามเบาๆ ในอก แต่อารมณ์ต่างๆ ที่สกัณดาร์รู้สึกผ่านทางพันธุนาการนั้นสับสน สกัณดาร์วางศีรษะพิงสีข้างสกวาร์นเดรล ฟังเสียงเจ้ายูนิคอร์นหายใจและพยายามบอกตัวเองให้มั่นใจว่าที่ข้างดีเลิศของผู้บัญชาการพุดนั้นเป็นเรื่องปกติของยูนิคอร์นลูกนก

ไม่ทันไรทั้งนักชู้กับยูนีคอร์นก็กลับไปในความฝันของผู้ซ่อมแซม

สกันดาร์ฝันเก่งขึ้นแล้ว ตัวตนความฝันของเขาปะทะกับตัวตนความฝันของเคนนาวินาทีหนึ่ง เห็นมือสีขาววาบหนึ่งที่ไม่ใช่มือของเขา ก่อนที่เขาจะหนีมานั่งข้างเธอ สองพี่น้องห้อยขาพันริมชานบ้านต้นไม้ พวกเขาต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งในวัง เพราะเมื่อมองขึ้นไปข้างบน สกันดาร์เห็นแต่สีเขียว และเขาเรียนรู้ว่าที่ดั่งในฝันตรงกับที่นักชู้ในชีวิตรจริง เขาอยู่ตรงนั้นไม่นาน เขาไม่ได้มาเพื่อดูเคนนา พันธนาการกระตุกหัวใจสกันดาร์ เขากับสกวาร์เนดรลทำอย่างนี้มาแล้วหลายครั้งตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมาจนเขาแทบไม่มองพันธนาการเปล่งประกายของทั้งคู่ที่ทอดยาวออกไปสู่แดนรกร้าง

สกันดาร์แตะเส้นสีขาวนั้น เขาพุ่งไปตามเส้นนั้นแล้วชนเข้ากับ...

เขาอยู่ที่ไหน

เมื่อตัวตนความฝันของสกันดาร์ไปสมทบกับยูนีคอร์นที่ถูกลิขิตมาของเคนนา เขาก็สัมผัสถึงคำถามเดิมจากเจ้าสีเทาต่างเหมือนในความฝันของผู้ซ่อมแซมทุก ๆ ครั้ง

เขาอยู่ที่ไหน

สกันดาร์พยายามส่งความคิดลอบประโลมออกไป พยายามนึกภาพไปหน้าของพี่สาว แต่...

ฆ่า เลือด เตียวตาย โกรธ

สกันดาร์ตัวสั่นสะท้าน วันนี้เจ้ายูนีคอร์นเถื่อนโกรธเป็นพิเศษและเขาพยายามออกจากร่างของมัน พยายามแยกแยะความรู้สึกของทั้งคู่ เขารู้สึกถึงความเดือดดาลน่าสยดสยองที่เข้าสู่ใจม เขามืดปกคลุมวิสัยทัศน์ของเขา แล้วความเจ็บปวดก็เริ่มต้นขึ้น หน้าอกเขาปวดแสบ ศีรษะลั่นอื้ออึง เขาอยู่นานเกินไปแล้ว เขาอยู่นานเกินไปเสมอ เขาร้องออกมา

"สการ์"

ใครสักคนเขย่าตัวเขาให้ตื่น ช่วยเขาพ้นจากความทุกข์ทรมานไร้ที่สิ้นสุด

ของเจ้ายูนิคอร์น

เคนนา ยืนอยู่ตรงหน้าน้องชาย ผมสีน้ำตาลพันยุ่งเหยิง ใบหน้าซีดขาวกังวล สกันดาร์ยื่นมือออกไปหาเธอโดยสัญชาตญาณเหมือนที่เคยทำสมัยเขายังเล็กๆ และเธอดบสนองโดยไม่ลังเล พวกเขาอดกันแน่น แล้วความเจ็บปวดในหน้าอก กับศีรษะของเขาก็จางหาย กลิ่นเธอเหมือนเกลือของมาร์เกิดกับต้นสนของวัง เหมือนบ้าน

"ฝันร้ายหรือ"

สกันดาร์พยักหน้า นี่เป็นข้ออ้างที่ดี เขาเคยฝันร้ายตอนยังเด็กกว่านี้ และเขายังไม่อยากลงรายละเอียดเกี่ยวกับความฝันผู้ซ่อมแซมให้เคนนา รู้ เธอรู้ว่าเขาฝันถึงยูนิคอร์นที่ถูกลิซิดมาของเธอเมื่อปีที่แล้ว แต่เธอไม่รู้ว่าเขายังฝันอยู่ ไม่รู้ว่าความฝันนี้ทำให้เขาเจ็บปวด

"พี่มาทำอะไรที่นี่หรือ" สกันดาร์ถาม เปลี่ยนเรื่อง

"แค่มาดูกอสฮอกส์นะ ไปด้วยกันไหม" น้ำเสียงของเคนนามีอะไรบางอย่าง ชุกช่น แต่เขาตามเธอไปตามแนวโค้งของโรงม้า ตะเกียงส่องสว่างเขายูนิคอร์นเหนือประตู เขาชอบเวลาที่มีแค่พวกเขาสองคน พวกเขามีโอกาสแบบนี้ไม่บ่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนี้เคนนาต้องนอนที่บ้านต้นไม้ของครูฝึกวาริ

เสียงฟ่อและเสียงร้องแหลมดังสะท้อนข้างหลังขณะที่พวกเขาเข้าไปใกล้คอกของกอสฮอกส์ มันถูกยูนิคอร์นแข็งแกร่งที่สุดสองตัวของวังประกบ เซเลสเทียลซีเบิร์ดของครูฝึกวาริเพอร์เซโฟนี โอซัลลิเวน กับซิลเวอร์ฮอร์เซอร์เรสต์ของเร็กซ์ แมนนิ่ง เขาไม่ได้เป็นเพียงหัวหน้าคนใหม่ของคณะสี่เงินเท่านั้น ไม่นานมานี้ยังเพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นครูฝึกวาริคนใหม่ของวังด้วย

โพลบอกว่าเร็กซ์ไม่ได้อยากทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตที่เขาเป็นหัวหน้าคณะสี่เงินคนแรกผู้ดำรงตำแหน่งครูฝึกที่วัง สกันดาร์สงสัยว่าคงเกี่ยวกับที่พ่อผู้เสื่อมเกียรติของเร็กซ์ลาญนิคอร์นเถื่อนเมื่อปีที่แล้ว เขาพยายามฆ่าพวกมันให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อให้สกันดาร์ไม่สามารถผูกพวกมันให้เป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้ง

กับนักซีที่ถูกลิขิตมา ผู้ใช้จิตวิญญาณผู้สูญหายที่ถูกห้ามเข้าประตูโรงพัก

เคนนาเปิดสลักกลอนประตูคอกของกอสฮอกส์และพยายามล่อหลอกมันด้วยเจลลี่เบปี้ส์เม็ดหนึ่งของสการ์วันเดอร์ ลมหายใจสกันดาร์ติดขัดด้วยความประหม่า เขาไม่เชื่อใจเจ้ายูนีคอร์นเถื่อนให้อยู่กับเคนนา ยังไม่เชื่อใจ น่าจะไม่มีวันเชื่อใจเลย ยูนีคอร์นเถื่อนตัวนี้จะอายุยืนยาวกว่าเคนนา พันธนาการที่ถูกสร้างหมายความว่ากอสฮอกส์ยังไม่ได้สละความเป็นอมตะแบบเดียวกับที่สการ์วันเดอร์ทำเพื่อสกันดาร์ ทั้งคู่จะไม่มีความเกี่ยวพันกัน เขาพยายามปลอบใจตัวเองโดยนึกถึงความฝันผู้ซ่อมแซมที่เขาเพิ่งมี ยูนีคอร์นที่ถูกลิขิตมาของเคนนายังอยู่ที่นั่น ยังคงปลอดภัย

"ทำไมกอสถึงไม่กินนะ" เคนนายอมแพ้และยัดขนมที่พ่อส่งมาให้ใส่กระเป๋ากางเกงสีดำตามเดิม เคนนาสวมเครื่องแบบทางการของนักซี รองเท้าบูตสันสีดำ เสือยัดสีดำ กางเกงสีดำ แต่เธอยังไม่ได้รับอนุญาตให้สวมแจ็กเก็ตฤดูหนาวของนักซี จนกว่าสมาชิกภาพที่รังของเธอจะได้รับอนุมัติ

สกันดาร์ยกไหล่ "สการ์วันเดอร์กินหลังจากที่มันพักทันที มันน่าจะชอบด้วยซ้ำถ้าฉันไม่ได้ให้มันกินตอนที่เป็นการก"

"มีเวลาไม่มากให้กินเจลลี่เบปี้ส์ตอนที่กอสพัก" เคนนาพูดเบาๆ สกันดาร์นั่งงั้น เธอแทบไม่เคยพูดถึงช่วงที่อยู่กับผู้ลักทอ และเมื่อไรก็ตามที่เขาพูดถึง เธอจะตัดบทเขา คำพูดของบ๊อบบี้ก่อนหน้านี้คงสะท้อนในหัวเขา นายเคยสงสัยไหม...

"เคนน์" สกันดาร์กระตุ้น "พี่หมายความว่ายังไงหรือที่ว่าไม่มีเวลา"

"พี่ไม่ควรจะอยู่ข้างในโรงพัก ถูกไหม แม่งกังวลว่าจะมีคนมาเจอเรา"

"พี่กับผู้ลักทอคุยกันเยอะไหม" สกันดาร์ถามอย่างระมัดระวัง "หลายสัปดาห์นั้นที่พี่อยู่กับเขา"

เคนนาถอนหายใจ "พี่ไม่รู้จะบอกอะไรเธอ สการ์ พี่รู้ว่าทุกคนอยากให้พี่เผยความลับทั้งหมดของผู้ลักทอ แต่เอาจริงนะ เราแทบไม่ได้คุยกัน เห็นว่าเขา

วางแผนจะ...จะทิ้งพีหลังจากที่เขาสร้างพันธนาการล็อกเลียนให้พี" เคนนาพูดเสียงติดขัด "เขาทิ้งพี จำได้ไหม พีแค่อยากลืมเรื่องนั้นไปให้หมด"

"ใช่ ฉันรู้ ฉันเสียใจ ฉันไม่น่า..."

แต่เคนนาเหลียวมองไปยังกอสฮอกส์แล้วมองกลับไปยังคอกของสการ์นเดอร์ลไบหน้าฉายประกายความมุ่งมั่นทันใด

เธอคว้าแขนสกัณดาร์ "เออะ ครูฝึกโอซัลลิแวนเหมือนจะเคยพูดว่าพวกครูฝึกมีประชุมใหญ่เย็นนี้เกี่ยวกับพวกเธอลูกนก บางอย่างเกี่ยวกับบททดสอบนะ และพีก็สงสัยว่าบางที..." เคนนาสูดหายใจเข้าลึก "เธอจะช่วยสอนพีที่กอสฮอกส์พีวีได้ไหม"

วีสสุดท้ายเป็นถ้อยคำประหม่าสับสน และสกัณดาร์ตระหนักว่าเคนนาต้องทำใจถามเขา "เคนน์ พีก็รู้ว่าพียังไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมัน และ..."

"พีจะตามหลังพวกตัวอ่อนคนอื่น ๆ มาก" เคนนาพูดแทรก "พีแน่ใจว่าผู้บัญชาการคาซามาจะอนุมัติให้พีได้ฝึกเร็ว ๆ นี้ละ พีจะดูตลกมากถ้าไม่เคยขี่กอสมาก่อนสักครั้งเลย"

"ไม่ทันไรพีก็ตามทันนา!" สกัณดาร์ยืนยันกับเธอ

แต่เคนนาเหินบ่เส้นผมปอยเดิมหหลังไบหูครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยความคับข้องใจ "พีรู้สึกแยกขาดจากมัน และพีรู้ว่าถ้าพีขึ้นมันก็จะช่วยได้ ขอร้องละสการ์!"

สกัณดาร์ลั้งเล เขาเข้าใจว่าเคนนาารู้สึกอย่างไร เพิ่งไม่กี่เดือนก่อนนี้เองที่สการ์นเดอร์ลอยู่ภายใต้การควบคุมตัวหลังจากที่เวทมนตร์เสียสมดุลของเกาะส่งผลกระทบต่อนพันธนาการของทั้งคู่ และทำให้สกัณดาร์เต็มไปด้วยความเดือดดาลกระหายเลือดแสนอันตราย ในช่วงไม่กี่สัปดาห์นั้นสกัณดาร์ไม่ได้รับอนุญาตให้สัมผัสสัญญาณของเขาสองตัวซ้ำ "ฉันไม่..."

เคนนาถอดอก สายตาแข็งกร้าวขึ้นมาทันที "พีจะขี่กอสฮอกส์ด้วยตัวเอง ถ้าจำเป็น พีกำลังขอให้เธอช่วย ไม่ใช่ขออนุญาตจากเธอ" สีน้าดูดันของพีสว

ถือว่าพีโดกว่าเธอ ทำตามที่พี่สั่งสิ เป็นสีหน้าที่เธอฝึกปรี้อมาในช่วงวัยที่กำลังเติบโตเพราะพ่อแม่บอกการไม่ดีพอจะทำสีหน้านี้

สกันดาร์เอาชนะผู้ถุกทอมาได้และช่วยนิเวจพรอสต์ เขาชิงคทากระดุกมาจากนักขี่คนแรกและราชีนิยูนิคอร์นเถื่อน แม้จะใช้ธาตุจิตวิญญาณที่ผิดกฎ เขาก็มาจนถึงการฝึกชั้นปีสาม เขากำลังจะได้เป็นนักขี่ด้วยเคออสที่เขาผันถึง สกันดาร์จึงรู้ว่าเขาควรยืนหยัดต่อพี่สาว แต่เขาไม่อาจทำใจทำให้เธอผิดหวังได้

สิบนาทีต่อมาสกันดาร์กับสกาวันเดอร์ลผ่านประตูทิศตะวันออกของกำแพงออกไป โดยมีเคนนากับกอสสอกส์ตามมาในเงามืดของหมู่ไม้สูง ความอึดอัดของสกาวันเดอร์ลปั่นป่วนในพันธนาการ สกันดาร์พยายามส่งความคิดเชิงบวกกลับไป แต่ก็อย่างที่ไม่เต็มใจ ตอนนี้เขาเสียใจแล้วที่ทำลงไป ทุกเสียงพูดคุยที่ตั้งโพล่งมาจากบรรดาบ้านต้นไม้ข้างบนทำให้ท้องไส้เขาปั่นป่วน ทุกกิ้งก้านไหวเอนทำเขาสะดุ้ง และกอสสอกส์คอยทำเสียงฟ่อๆ ขวนขวานลูกที่ฟังดูเหมือนมันกำลังจะกินอะไรสักอย่าง เขาเพียงแต่ภาวนาวามันจะไม่ระเบิดเวทมนตร์ยูนิคอร์นเถื่อนเหมือนหินออกมา ไม่มีทางที่ผู้อาศัยอยู่ในวังจะไม่ได้กลิ่นนั้น

พวกเขาไปถึงต้นไม้คนเร็วร้อน นี่เป็นสถานที่แรกที่ผุดขึ้นในหัวสกันดาร์ว่าไม่น่าจะมีนักขี่ไปเที่ยวเล่น ต้นไม้คนเร็วร้อนเป็นประกายวาววับท่ามกลางแสงจันทร์ที่ส่องลอดซุ้มใบไม้ลงมา เศษเข็มกลัดธาดุดอกติดอยู่บนเปลือกไม้ เข็มกลัดที่เคยเป็นของนักขี่ผู้ถูกประกาศเป็นคนเร็วร้อน ผู้ที่ต้องออกจากวังไป ไม่มีใครชอบมาที่นี่ มันย่ำเตือนให้นึกถึงเพื่อนๆ ที่พวกเขาสูญเสียไป รวมทั้งความเป็นไปได้ว่าถ้าพวกเขาไม่คงความเป็นเลิศไว้ ชิ้นส่วนเข็มกลัดที่ถูกทุบของพวกเขาสองอาจไปลงเอยอยู่บนนั้น

เคนนาไม่สนใจต้นไม้นี้ เธอมองสกันดาร์ด้วยความคาดหวังอยู่ก่อนแล้ว ความตื่นเต้นในดวงตาเธอลุกลิงสว่างไสวเสียจนเขาใจอ่อนลงเล็กน้อย

สกันดาร์สั่งให้ตัวเองผ่อนคลาย ไม่มีใครอยู่แถวนี้เลย พวกครูฝึกเก็บตัวกันอยู่ในบ้านต้นไม้ของครูฝึกโอซัลลิเวน เคนนาจะนั่งบนหลังของกอสสอกส์

สักสองนาทีก่อน แล้วพวกเขาก็จะพายุนิคอร์นไปเข้านอนและจะไม่มีใครต้องรู้เรื่องเลย สกันดาร์อาจไม่บอกกลุ่มจตุรธาตุของเขาด้วยซ้ำ

เขาจินตนาการปฏิกิริยาของพวกนั้นได้ โพลจะสะพรึงกลัวที่เขาปล่อยให้เคนนาทำสิ่งที่พวกครุฝึกสั่งห้ามไว้ มิตเชลล์จะสาธยายแผนการที่พวกเขาควรเตรียมไว้ก่อน บ๊อบบี้จะแค่หงุดหงิดที่สกันดาร์ไม่พาเธอมาด้วย

ไม่ เขาจะไม่บอกพวกนั้นแน่นอน

"ดูฉันขึ้นที่หลังสการ์นเดรลก่อนนะ แล้วฉันจะบอกขั้นตอนให้" สกันดาร์พูดดังตัวขึ้นไปบนหลังเปลือยเปล่าของสการ์นเดรล รู้สึกแปลกพิลึกที่สอนอะไรสักอย่างให้เคนนา ในช่วงที่โตมาเธอมักเก่งกว่าเขาเกือบทุกเรื่อง

เคนนายักไหล่ "ดูง่ายออก" แต่น้ำเสียงเธอสั้น

"โอเคนะ" สกันดาร์ถามย้ำ "ฉันค่อนข้างประหม่าตอนที่ขี่สการ์นเดรลครั้งแรก"

"พี่สบายดี"

"พี่รู้ว่าพี่ไม่จำเป็นต้องทำตอนนี้เลยก็ได้"

"พี่รู้" เคนนาพูดดุดัน

สกันดาร์ยอมจำนน "งั้นก็ได้" หันหน้าเข้าด้านข้างของกอสฮอกส์แบบที่ฉันทำนะ"

กอสฮอกส์ส่งเสียงคำรามขู่เมื่อเคนนาเข้าไปใกล้ และพี่สาวเขาพยายามปิดบังอาการสะดุ้งเพราะความประหม่า ข้อต่อปีกของสการ์นเดรลกระตุกใกล้หัวเข้าของสกันดาร์ขณะที่มันส่งเสียงคำรามต่ำเตือนในสุญญานิคอร์นเถื่อน สการ์นเดรลสัมผัสได้ว่าเคนนาสำคัญต่อสกันดาร์ขนาดไหน ทั้งคู่พร้อมเรียกเวทมนตร์มาในพันธนาการเมื่อเห็นสัญญาณแรกของปัญหา

"แล้วพี่ก็ต้อง..."

แต่เคนนาส่งตัวขึ้นด้านบนแล้ว นอนคว่ำทรงตัวหมิ่นเหม่อยู่บนหลังของยุนิคอร์นเถื่อน กอสฮอกส์แผดเสียงร้องลั่น สะบัดเขาราวภูตผีไปมา เคนนา

ดูจะไม่สะทกสะท้าน เธอเหวี่ยงขาขวาชำไปและนั่งตัวตรง กุมแผงคอสีน้ำผึ้งของกอสซอกส์แน่น "โอโฮ!" เธอร้อง ไม่เหลือเค้าของความกลัว

"เบาๆ หน่อย!" สกัन्दาร์เตือนถึงแม้จะไม่อาจลั่นรอยยิ้มกว้างบนหน้าในที่สุดที่สาวของเขาก็กำลังขี้นิคอร์น และท่วงท่าของเธอบนหลังของกอสซอกส์ก็สมบูรณ์แบบ

"นี่ทำให้การขี้นิคอร์นเลื่อนดูง่ายไปเลย" สกัन्दาร์สรวบ หัวใจของเขาเอบอบไปด้วยความภาคภูมิใจ

เคนนาหัวเราะรำเริง "เหมือนตอนนั้นที่เราหัดเล่นสเกตบอร์ด เราคิดว่ามันจะช่วยตอนที่เราได้เป็นนักขี่เพราะการทรงตัวไงล่ะ! พี่สบายดี แต่เธอน่ะลัม..."

"นี่!" สกัन्दาร์ร้อง แต่เขาเริ่มหัวเราะเช่นกัน "ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นซะหน่อย! ฉันเป็นสมาชิกของ..."

"สมาคมเพเรกริน" เคนนาพูดแทรกด้วยน้ำเสียงยิ่งใหญ่ "กองบินชั้นสูงของรัง บลาๆ พวกกรินอย่างนั้น พวกกรินอย่างนี้ เธอพูดถึงพวกเขาวนละสิบครั้งเนะ"

"เปล่านะ" สกัन्दาร์พูดจูงมำ แต่เขารู้สึกกังวล นานเหลือเกินแล้วที่เขา กับเคนนาต้องทำตัวมีเหตุผล การดูแลพอทำให้ไม่มีเวลาผจญภัยหรือแหกกฎเลย แต่ตอนนี้พวกเขายูบปนเกาะ พอมีความสุข พวกเขาเป็นนักขี้นิคอร์น และทุกอย่างจะเป็นไปด้วย...

แสงสีเขี้ยวสว่างเรืองสะท้อนออกมาจากลำต้นไม้สวมเกราะที่ใกล้ที่สุด ตอนแรกสกัन्दาร์มองไม่เห็นว่ามันมาจากที่ไหนเพราะมันสว่างเหลือเกิน แต่ทันทีที่เขาจะพริบตาก็ตระหนักว่ามาจากบาดแผลพักไซของเคนนา

"พี่ทำอะไรนะ" เขาก็ตะโกน ตระหนักถึงบรรดานักขี่ในบ้านต้นไม้ข้างบน

เขามองเห็นใบหน้าของเคนนาได้เพียงรางๆ เท่านั้นท่ามกลางแสงสีเขี้ยวสว่างวาบ จากนั้นเป็นสีแดง เหลือง น้ำเงิน แล้วก็ขาว เธอดูไม่กังวล ถ้าจะมีสีไหนอะไรบ้าง เธอก็ดูเปี่ยมชัยชนะ

"หยุดนะ เคนนา!" จู่ๆ สกันดาร์ก็รู้สึกไม่แน่ใจในตัวเธอ เธอไม่เคยเรียก เวทมนตร์ใดๆ ได้เลยที่ศูนย์บัญชาการ ไซไฟม์ "พี่ยังไม่พร้อม พี่ยังไม่ได้เรียน การควบคุมมัน เดียวใครจะเห็นเข้านะ!"

ตูม!

ดิน รากไม้ และเปลือกไม้ระเบิดขึ้นด้านบน มีเศษซากมากมายจนสกันดาร์ มองไม่เห็นอะไรทั้งนั้นจนกระทั่งสกาวน์เดรลระเบิดอากาศระลอกหนึ่งพัดมันออก กอสฮอกส์พิวรีกำลังยกตัวขึ้นบนขาหลัง หมอกสีดำหมุนวนลอยขึ้น จากหลังของมัน มองเห็นกระดูกเปล่งประกายท่ามกลางแสงจันทร์ มือของเคนนา หยุดเปล่งแสงแล้ว และตอนนี้เธอเกาะคอเจ้ายูนิคอร์นไว้สุดชีวิต ช่างน่าเหลือเชื่อ ที่มันไม่ใช่สิ่งน่าสะพรึงกลัวที่สุดที่สกันดาร์เห็น ทว่าเป็นต้นไม้คนเร่ร่อน เคนนา กับเวทมนตร์ของกอสฮอกส์ก่อให้เกิดรอยแยกมหึมารอบต้นไม้ที่โด่งดังนี้ *ช่างได้* ต้นไม้ที่โด่งดังนี้ และรากที่เหลืออยู่ก็ดูน่าเบื่อเหมือนเป็นโรคภัย ต้นไม้ส่งเสียง เอียดอาดส่อลางไม่ดี เวลาดูจะเดินช้าลง สกาวน์เดรลเงยขึ้นมองลำต้นระยิบระยับ ดวงดาวบสลับไปมาระหว่างสีดำและแดง กีบเท้าหน้าของกอสฮอกส์ย่ำลงบนพื้นป่าตามเดิม ลำต้นของต้นไม้คนเร่ร่อนลั่นเอี้ยดแล้วเริ่มเอน...

"เราต้องไปแล้ว!" สกันดาร์รีบบอกเคนนา ยูนิคอร์นทั้งสองวิ่งตะป๋องไปทางกำแพงรักรวกับพวกมันเข้าใจถึงอันตรายนี้

สกันดาร์เหลียวมองกลับไป หนึ่งครั้ง สองครั้ง พวกเขายังอยู่ในเขตรศมี ต้นไม้โค่น เสียงไม้แตกดังกึกก้องเต็มหูเขา ไบไม้จากต้นไม้ที่ส่งเสียงสวบสาบ รวฝนตกหนักเมื่อปลิวไปติดอยู่บนกิ่งก้านข้างเคียง เข้มกืดที่ติดติดอยู่บน ลำต้นหลุดออก ร่วงหล่นลงใส่ผมของสกันดาร์ราวลูกเห็บสีทอง

เคนนาหวีดร้องเมื่อกิ่งไม้ที่หล่นลงมาระโหล่เธอไป สกันดาร์บังคับ สกาวน์เดรลให้เปลี่ยนทิศทางด้วยความตื่นตระหนก บีบให้กอสฮอกส์ไปทางซ้าย ยูนิคอร์นทั้งสองพุ่งผ่านประตูโค้งของกำแพงรั้งไปได้ราวปาฏิหาริย์ กีบเท้ากระทบ หินเสียงดัง

สกันดาร์ทิ้งตัวลงจากหลังสการ์นเดรลแล้วดึงเคนนาที่ตัวสั่นเทาจากหลัง กอสฮอกส์ เขาคิดออกเพียงแค่ว่าพวกเขาจะรู้ไม่ได้ว่าเป็นฝีมือเธอ กอสฮอกส์ ฟนประกายไฟเมื่อสกันดาร์กับเคนนาผลักดันกลับเข้าคอก ถ้าอ่านคุกรุ่นร่วงลง บนนิ้วหัวแม่มือซ้ายของสกันดาร์และทำผิวไหม้

โครม!

ต้นไม้คนเร่ร่อนโค่นลงสู่พื้นในที่สุด พื้นหินของโรงม้าสั่นสะเทือน ด้วยแรงโค่นนั้น ใครสักคนจะเห็นพวกเขา เวลาของพวกเขากำลังจะหมด

สกันดาร์คว้ามือเคนนา ไม่แยแสนิ้วหัวแม่มือที่ปวดแสบปวดร้อน สการ์นเดรลวิ่งโยกไปข้างหน้า รู้สึกถึงความเร่งรีบของพวกเขาได้ ทั้งหมดรีบ พุ่งตัวไปตามแนวคอก ตะเกียงวูบไหวรุนแรงขณะที่พวกเขาวิ่งผ่านไป ในที่สุด สการ์นเดรลก็ร้องเสียงแหลมสูงทักทายเรด ขณะที่ฟัลคอนกับเบลดมองข้ามประตู คอกมายังผู้มาถึงที่เหงื่อโซม

เมื่อสกันดาร์เลื่อนสลักประตูคอกของสการ์นเดรลแล้ว จึงสังเกตเห็น ว่าพี่สาวหน้าซีดขนาดไหน แก้มเธอขาวเผือด เธอสะดุ้งด้วยความเจ็บปวด

สกันดาร์รีบไปหาเคนนาที่ตัวงออยู่ "พี่เจ็บหรือ"

"สการ์" เธอกระซิบ "มีอะไรเกิดขึ้นกับพี่ ดูเส้นเลือดพี่สิ!"

สกันดาร์จับมือสันเข็มของเธอเมื่อเธอยื่นออกมา น้ำดีพุ่งขึ้นในคอเขา เส้นเลือดบนแขนของเคนนาเป็นสีเขียวเข้มของธาตุปฐวิ จากนั้นมันจับตัวแข็ง เป็นแถววัลย์เลาะเลื้อยที่เริ่มปูดโปนออกจากผิวหนังต่อหน้าต่อตาเขา เขารู้สึก ถึงเส้นหนึ่งบนข้อมือเธอได้

"ใช้ลักษณะกลายพันธุ์หรือเปล่า" เสียงเคนนาทั้งหวาดกลัวและตื่นเต้น ผสมผสานกัน

สกันดาร์กำลังจะตอบเมื่อเคนนาร้องด้วยความเจ็บปวด หนามอันหนึ่ง แทะทะลุผิวของเธอออกมา

เสียงตะโกนดังสะท้อนไปตามผนัง มีคนพบต้นไม้คนเร่ร่อนที่โค่นลงแล้ว

"อ๊อ!" เคนนาร้อง หนามทะเลออกมามากขึ้นอีกจากเถาวัลย์ที่ตอนนี้เลื้อยพันรอบแขนขาของเคนนา

"มาสิ เคนน์" สกันดาร์พูดเสียงสั่นพร่า เขาพุงรับน้ำหนักของเธอขณะที่พวกเขากะเผลกกลับออกไปยังป่า ไม่ใส่ใจเสียงตะโกนที่ดังมาจากทิศทางของต้นไม้คนเร็วร้อนซึ่งลั่นโศก เคนนาร้องเสียงหลงขณะปีนขึ้นบันไดขั้นสุดท้ายสู่บ้านต้นไม้ และทั้งสองก็แทบล้มผ่านประตูโลหะเข้าไป

กลุ่มจตุธาตุของสกันดาร์นั่งกันอยู่บนเบาะปิ่นแบ็ก บ๊อบบี้กินแซนวิชไปครึ่งหนึ่งแล้ว มิตเชลล์อ่านหนังสืออยู่ โพลพับจดหมาย ดวงตาสามคู่จ้องมองมายังสกันดาร์ชั่วอึดใจหนึ่ง จากนั้น...

"ช่วยด้วย" เขาพูดเสียงเบาหวิว เขาไม่รู้ว่าอยากให้อะไร พวกเขารู้แต่ว่าต้องการพวกเขา

บ๊อบบี้กับโพลรับน้ำหนักของเคนนามาจากสกันดาร์ทันทีและลดตัวเธอลงบนเบาะปิ่นแบ็กสีแดง หนามแทงทะลุผิวของเธอออกมามากขึ้นอีก แต่เธอเลิกมีปฏิกิริยาแล้ว ใบหน้าเธอเป็นสีเทา ดูแทบไม่ได้สติ มิตเชลล์คุกเข่าลง เข้มมองเถาวัลย์ทั้งหลายที่พันรอบแขนขาของเธอตลอดแนวขึ้นไปใต้แขนเสื้อยืดสีดำ

สกันดาร์ยังคงยืนข้างประตูที่เปิดอยู่ ทั้งหมดนี้เป็นความผิดของเขา ผ่านไปครึ่งหนึ่งจึงตระหนักว่ามิตเชลล์กำลังถาม

"เกิดอะไรขึ้นนะ สกันดาร์ มันดูเหมือนลักษณะกลายพันธุ์ เขากลายพันธุ์ได้ยังไงโดยไม่ใช้เวทมนตร์"

สกันดาร์สูดหายใจเข้าลึก "เขาชื่อสอซอกส์"

โพลพูดเป็นคนแรก "เธอพบเขาเป็นแบบนี้หรือ"

"เปล่า ฉัน..." สกันดาร์ลิ่งเล "ฉันช่วยเขา เขาเศร้า ฉันไม่รู้จะทำยังไงได้อีก" เมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนๆ เขาก็เริ่มต้นตระหนก "เขาต้องชื่อสอซอกส์บ้าง!"

บ๊อบบี้มองเขาอย่างใคร่รู้ ทว่าเธอเก็บความเห็นใดก็ตามที่มีนั้นไว้ในใจ

แต่มีดเชลล์พูดโพล่ง โบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน "ลูกไฟบรลีย์กัลป์! นายเสียสติหรือไง รู้หรือเปล่าว่าพวกครูฝึกจะทำอะไรถ้ารู้ว่านายผู้ใช้จิตวิญญาณใช้ ธาตุจิตวิญญาณยังผิดกฎหมายอยู่บนเกาะนะ สกัन्दาร์ นายช่วยพี่สาวซึ่งผูกพันนาการกับยูนิคอร์นเถื่อนโดยผู้รักทอให้ ให้..." เขาพูดตะกุกตะกัก "ตกลงนายช่วยเขาทำอะไรกันแน่"

"เอากล้าเสี่ยงได้ยังไง สการ์" โพลถามอ่อนโยน แต่มีอย่างอื่นอีกในน้ำเสียงของเธอ ความโกรธใจใหม่ หรือความเจ็บปวดนะ

เคนนาเริ่มขยับตัวบนเบาะบินแบ็ก "ไม่ใช่ความผิดของเขา" แก้มเธอเริ่มมีสีส้ม "ฉันขอให้เขาสอนฉันขี่กอส"

เส้นผมของมีดเชลล์ลุกชันดูคุกคาม "สกัन्दาร์ไม่ใช่อะมีบะนะ เขามีสมองของตัวเอง แต่เห็นชัดเลยว่าไม่ได้ใช้มัน"

สกัन्दาร์เมินมีดเชลล์ เขาเป็นห่วงเคนนามากกว่า "หายเจ็บหรือยัง"

เธอพยักหน้า ตาเบิกกว้าง "ตอนนี้แค่คันนิดหน่อย เจ็บเฉพาะแค่ตอนที่เกิดลักษณะกลายพันธุ์" จู่ๆ เธอก็ดูสดใสขึ้น "เชื่อไหมล่ะว่าพี่กลายพันธุ์แล้วปกติแล้วเจ็บหรือเปล่า"

"ไม่" สกัन्दาร์ โพล และมีดเชลล์ตอบพร้อมกัน

บ๊อบบิกลีนแซนดรีซคำสุดท้าย "เจ็บนิดหน่อยจะเป็นไรไป ไม่มีอะไรเสียหายนี่ ดูเขาสี! เขาสบายดี! พวกนายเล่นใหญ่กันยิ่งกว่างูกลางพายุหิมะอีกนะ"

เคนนาหัวเราะคิกคักแล้วดูเหนื่อยอายเล็กน้อย "ฉันแบบว่าทำต้นไม้ตายนะ"

ตอนนี้เธอปลอดภัยแล้ว สกัन्दาร์รู้สึกถึงความโกรธต่อเคนนากำลังออกฤทธิ์ "มันไม่ใช่แค่ต้นไม้แค่นั้น เคนน์! มันคือต้นไม้คนเร็วร้อน"

"เธอทำต้นไม้คนเร็วร้อนตายหรือ" โพลถามอย่างตกตะลึง

"ทำมันโค่น" สกัन्दาร์พูด ไม่อาจทำให้ฟังดูเป็นหายนะน้อยกว่านี้ได้ เขาหันกลับไปทางเคนนา "พี่คิดอะไรอยู่นะ ถึงได้เรียกเวทมนตร์มาในพันนาการ" แต่เคนนาหลับไปแล้วบนเบาะบินแบ็ก

สกันดาร์ไปหยิบผ้าห่มมา เขาระวังไม่ให้โดนลักษณะกลายพันธุ์บนแขน
ของเคนนาขณะห่มผ้าให้เธอ หนามท่ามกลางแถววัลย์โผล่มาให้เห็น

บ็อบบี้ยกไหล่ "แหม ไม่มีใครชอบต้นไม้คนเร่ร่อนอยู่แล้วนะ"

"นั่นไม่ใช่ประเด็นนะ" โพลพูดเบาๆ

"นี่เป็นลักษณะกลายพันธุ์ของธาตุปฐวี" มิตเซลล์พิมพ์ "แต่เขาไม่ได้เป็น
พันธมิตรกับธาตุปฐวีนี้ จะมีลักษณะกลายพันธุ์อีก ไข่ไหม"

"เธอคิดว่าลักษณะกลายพันธุ์อื่นๆ จะทำให้เขาเจ็บด้วยไหม" โพลถาม
ฟังดูสะพรึงกลัว

แม้แต่บ็อบบี้ก็ดูกังวลเล็กน้อย และสกันดาร์รู้ว่าเพื่อนสนิททั้งสามคน
ของเขากำลังคิดอย่างเดียวกันกับที่เขาคิด เคนนาเป็นพันธมิตรกับทั้งห้าธาตุ เธอ
จะมีลักษณะกลายพันธุ์อีกสี่อย่าง

ถ้าแต่ละครั้งเจ็บยิ่งกว่าเดิมล่ะ ถ้าเธอตกอยู่ในอันตรายมากกว่าที่สกันดาร์
ตระหนักล่ะ เขานึกไปถึงยูนิคอร์นสีเทาต่างในแดนรกร้าง นึกถึงแผนการที่กำลัง
ก่อตัวของเขา

จู่ๆ ก็รู้สึกว่าการหาคำตอบให้ได้ว่าพันธุนาการที่สร้างโลกเสียนั้น
ถูกทำลายได้หรือไม่เป็นเรื่องเร่งด่วนยิ่งขึ้น



ตกเย็นวันนั้น ความหวังของสกันดาร์ที่อยากให้ไม่มีใครรู้เรื่อง
เคนนาทำต้นไม้ไคเน็กพังทลายลงเมื่อครูฝึกโอซัลลิแวนมาถึง

ประตูโลหะของบ้านต้นไม้เปิดออกดังโครม ทำเอาเคนนาสะดุ้งตื่น แล้ว
ครูฝึกวารีกียันตัดเป็นเจ้ามืดตรงช่องประตู ดวงตาน้ำวนของเธอหมุนอย่างน่า
อันตรายระหว่างสกันดาร์กับพี่สาวของเขา เธอพูดเพียงไม่กี่คำอย่างเดือดดาล

"มา กับฉัน *เดี๋ยวนี้*"

สองพี่น้องไม่กล้าพูดอะไรขณะตามผีเท้าจับไวของครูฝึกโอซัลลิแวนไปให้ทัน พวกเขาข้ามสะพานและไต่บันไดมากมาย จนในที่สุดก็ไปถึงเหล่าบ้านต้นไม้ของครูฝึก ในสถานการณ์อื่นๆ สกัณดาร์อาจขึ้นชมโค้งทางเข้าที่มีดอกไม้บานสะพรั่งของซานพักและต้นไม้ขนาดใหญ่ที่แหวกขึ้นตรงกลางซาน มีตะเกียงแขวนวนขึ้นไปตามลำต้น ทว่าเขากลับจดจ่อกับบ้านต้นไม้โออาหลากสีี่หลัง แต่ละหลังซุกอยู่ที่ลำต้นตามแต่ละมุมของซานพัก ทาสีเข้าคู่กับธาตุของครูฝึกแต่ละคน บ้านต้นไม้ของอากาตาอยู่ห่างออกไปหนึ่งสะพาน ถึงอย่างไรก็ยังมีเพียงสี่ธาตุอยู่^๑เป็นทางการ

เจสียงด้านหน้าของบ้านต้นไม้วาริโค้งเข้าโอบสกัณดาร์กับเคนนาเป็นคลื่นหัวแตก ขณะที่พวกเขาตามเลื้อยคลุมสีน้ำเงินพองสะบัดของครูฝึกโอซัลลิแวนเข้าไปข้างใน

แม้เคนนาจะอยู่บ้านของครูฝึกวาริผู้นี้มาตั้งแต่ที่เธอมาถึงรัง สกัณดาร์ก็ยังไม่เคยเข้าไปข้างในนั้น เขาถูกแสงเรืองจากตู้กระจกที่สร้างเจาะเข้าไปในผนังลาดส่องทันที ในนั้นเต็มไปด้วยปลาหลายขนาดหลากสี

ครูฝึกโอซัลลิแวนเห็นเขาจึงมองดูนั้น "เวลาว่างๆ ครูจะหาบ้านใหม่ให้ปลาที่บาดเจ็บ" เธอพูดเสียงเฉียบขาด "ทุกคนต้องมีงานอดิเรก และปลาของครูเป็นสิ่งที่เธอต้องกังวลน้อยที่สุดในตอนนี้"

สกัณดาร์กับครูฝึกโอซัลลิแวนพัฒนาความสัมพันธ์ค่อนข้างใกล้ชิดกันในช่วงสองปีแรกของเขาที่รัง แต่เธอมักฉุนเฉียวเหมือนทรงผมหนามแหลมสีเทาของเธอ เขาพบว่าไม่อาจจินตนาการภาพเธอเลี้ยงดูปลาให้กลับมามีสุขภาพดีอย่างอ่อนโยนได้เลย

เธอเล่นงานเคนนาทันที "ครูได้รับรายงานมากมายว่าเธอ..." เธอหยุดพูดกลางคัน ดวงตาสีฟ้าของเธอโผล่มองแซนที่ปกคลุมไปด้วยเงาวัลย์ของเคนนา "เธอกลายพันธุ์"

"ใช่ค่ะ แต่..." เคนนาตั้งท่าจะพูด